

HARLEQUIN®

King

MAUREEN CHILD

PÕHJUS KÄTTEMAKSUKS
RIKKA MEHE
KÜTKES

003
MÄRTS

1. peatükk

Max Striver võttis joogiklaasi ja libistas pilgu üle ruumi. Fantaasia kuurordi klubi oli tulvil joovaid, naervaid ja tantsivaid inimesi. Muusika mängis valjult ja värvilised laetuled valgustasid tantsupõrandal väänlevat rahvamassi. Klaasustest paistis meri ja hele kuu tumedal taevavõlvil.

Max toetas küünarnuki baariletile ja rüüpas aeglaselt puhast viskit, lastes pehmel kangel joogil kurgust alla voolata. Viimasest puhkusest oli möödunud kaua aega ja nüüd tundis ta ennast pidutsevate inimeste keskel pisut ebamugavalt. Võib-olla poleks ta pidanud üldse siia tulema. Võib-olla oleks ta pidanud jääma Londonisse.

Ta muheles omaette. Aga võimalus näpata oma vana sõbra ja konkurendi abiline oli olnud liiga ahvatlev.

Tegelikult polnud tal erilist lootust, et Caitlyn Monroe tuleks Lyon Industriest ära. Naine oli selleks firmale liiga lojaalne. Ent tema bossi Jefferson Lyonit oli tore piinata. Max tellis uue joogi ja naeris sisimas, meenutades pilti, kuidas Jefferson oli hommikul rannatoolis tukkunud. Vaatepilt vägevast Lyonist, kes oli laskunud nii madalale, et avalikult põõnutada, ajas teda tükiks ajaks naerma.

„Mis teile nalja teeb?”

Max heitis pilgu brünetile, kes istus temast kaks istet eemal. Naise tumepruunid juuksed oli lühikesed ja turris, tema suured pruunid silmad särasid. Tema nahk oli meekarva ning keha helerohelise topi ja lühikeste valgete pükste all heas vormis.

Maxi enda keha muutus puhast sensuaalsust tundes erksaks. „Ma mõtlesin oma sõbrast,” ütles ta.

„Ja teie sõber on naljakas?”

„Ei ole,” tunnistas Max ja küsis seejärel: „Kas te olete siin üksi?”

Naine pööras ennast punase polstriga baaripukil näoga Maxi poole. Ta kallutas pead ja naeratas. „Olin.”

Intrigeeriv, mõtles Max. Talle meeldis see otsekohene naine, kes lasi oma huvil mehe vastu välja paista. Ja veel rohkem meeldis talle, et ta oli ka ise huvitatud. Ta oli viimasel ajal liiga palju töötanud. Pagan, ta pole mitu kuud kohtingul käinud. Ent praegu tundus, et asi muutub.

„Kas ma võin pakkuda teile uue dringi?”

Naine silmitses oma peaaegu tühja klaasi, siis taas Maxi. „See oleks päris hea algus.”

Max andis baarmenile märku ja suunas siis pilgu naise silmisse. „Ehk tantsiksime?”

Naine naeratas ja Maxile meeldis, kuidas ta huuled seejuures liikusid.

„Veel üks hea mõte,” ütles naine ja libistas ennast pukilt alla.

Otsekui tellitult muutus rokirütm aeglaseks ja rahulikuks. Max triivis inimeste vahelt läbi tantsupõranda varjulisse nurka ja võttis naise käte vahele. Nad sobisid kasvult – naise pealagi oli Maxi lõua kõrgusel. Kui naine ta vastu liibus, tundis Max, kuidas ta veri keema hakkab.

Ta polnud kaua aega naisega olnud. Liiga kaua polnud tal olnud võimalust lõõgastuda.

Muusika voogas üle nende nagu siidine laine, naine kallutas pea kuklasse ja vaatas Maxile otsa. „Mulle meeldib teie aktsent. Inglise?”

Maxi käesurve ta piha ümber suurenes. „Jah. Ja te ise tulete...?”

„Californiast.”

See selgitab meeldivat päevitust, mõtles Max ja vaatas ta sügavatesse tumedatesse silmadesse. „Ja mis toob teid Fantaasiasse?”

„Sõbrad.” Janine Shakeri keha läbis kuumahoog. See aktsent paneb tõesti hormoonid liikuma. Või oli selles süüdi mees ise? Pikk, laiaõlgne, tugeva lõua ja tumedate, kraeni ulatuvate juustega, ning šokolaadikarva silmadega, mis kutsusid suudlema.

Oh sa poiss!

„Seega mitte üksi.”

„Sõbrannad,” täpsustas Janine.

Ta oli tulnud kuurorti oma parimate sõbrannade Caitlyni ja Debbie seltsis. See oli olnud tema idee, kuigi jumal taevas nägi, et ta poleks võinud endale taolist reisi lubada. Nii teda kui ka sõbratare olid nende partnerid viimaste kuude jooksul maha jätnud ja puhkus pidi kujunema omamoodi haavade lakkumise reisiks.

Niisiis oli Janine võtnud oma pulmadeks kogutud – pulmadeks, mis ei toimunud – säästud ja sõitnud kolmeks nädalaks Fantaasiasse. Kõju jõudes on ta pankrotis, kuid selle pärast on aega hiljem muretseda.

Praegusel hetkel oli ta mehe käte vahel ja see oli ainus, millele ta tahtis mõelda.

„Ah sõbrannadega?” Max naeratas ja surus naise endale lähemale. „Rõõm kuulda.”

„Tõesti?”

„Jah.”

Jumala eest, see aktsent tekitab selgroos meeldivat surinat, mõtles Janine. Ilmselt teeb ta vea. Päris kindlasti. Kuid Janine oli olnud terve elu korralik tüdruk. Toiminud alati õigesti. Mitte kunagi riskinud.

Ja ikkagi oli ta maailm kokku varisenud.

Võib-olla oli jõudnud kätte aeg ohjad lõdvemaks lasta.

Vähemalt on ta Fantaasias. Ainuüksi kuurordi nimi äratav suurepäraseid kujutelmi.

„Kas te flirdite minuga?”

Max mõtles hetke ja naeratas siis. „Jah, vist küll.”

„Tore,” ütles Janine. „Mul pole selle vastu midagi.”

Maxi käsi Janine'i seljal liikus aeglaselt üles-alla. See võis olla mõeldud rahustamiseks, ent tekitas Janine'is kuuma-hoo. „Siis võib sellest kujuneda uus suurepärane sõprus, eks ole?”

„Kas te seda otsitegi? Sõpra?”

Üks tume kulm kerkis. „Hetkel küll.”

„Ja pärast seda?”

„Olgu see üllatuseks.”

Ohoo! Mees oskab flirtida. Vaikne, kuid tungiv hääl Janine'i ajusopis hoiatas, et seesugune mees ei jäta juhust kasutamata. Ta oli liiga ahvatlev. Liiga enesekindel. Liiga... mida iganes. Kuid ka Janine ei otsi endale igavest armastust. Ta oli otsinud seda oma endises peigmehe John Prentissis. Ta oli uskunud Johni valesid. Uskunud Johni tõotusi teda igavesti armastada.

Ta oli uskunud seda veel kolm päeva enne laulatust, kui John oli kadunud, jättes maha lühikese teate: „Anna andeks, kullake! See pole minu jaoks.”

Janine oli seega armastusega ühel pool. Ent see ei tähendanud, et ta oleks meestega ühel pool. Ta on siin. Tal on puhkus. Ta on maailma kõige luksuslikumas ja seksikamas kuurordis.

Kas ta kavatseb lukustada ennast oma väikesesse tuppa ja olla korralik tüdruk? Või teeb ta just seda, mida oli öelnud Caitlynile ja Debbiele – seda, mida nad *kõik* kolm

peavad tegema. Leidma endale ahvatleva mehe ning seksima sellega arutult ja ennastunustavalt?

Mehe käsi enda ümber tundes teadis Janine täpselt, mida ta soovib.

Kui muusika lakkas ja alustas uuesti rütmikat lugu, mis lõi tantsijatele elu sisse, juhatas Max Janine'i baarileti juurde, kus ootasid joogid. Nad istusid kõrvuti ja Max ütles: „Ma tahan öelda toosti.”

„Mille terviseks?”

Nad löid kokku. „Võimaluste terviseks.”

„See sobib,” ütles Janine.

„Kas te ei ütleks mulle oma nime?” küsis Max ja vaatas talle oma ilusate pruunide silmadega otsa.

Janine mõtles hetke ja raputas pead. „Ei.”

„Miks?”

„Sellepärast,” vastas Janine erutust joogisõõmuga alla neelates, „et kui me esitleme ennast, muutub kõik tavali-seks. Nime teadmata on põnevam.”

Max puudutas sõrmeotstega Janine'i kintsu. Janine'i nahk tõmbus kananahale ja seda läbis kerge värin.

„Olgu siis nimedeta,” nõustus Max ja nihkus lähemale. „Salapärase naine, kas te sooviksite rannal jalutada?”

„Jah,” vastas Janine, kergest puudutusest ikka veel värisedes. „Soovin küll.”

Rand oli peaaegu inimtühi, klubist kostev muusika laine-tas jahedas meretuules. Tumedas taevas sirasid tähed ja kuu heitis veele hõbedast valgust.

Kõik see lisab romantikat, mõtles Janine.

Ta peaks olema närvis. Lõppude lõpuks pole see üldse tema moodi. Jalutada öösel rannal võhivõõra inimese selt-

sis. Ja ikkagi tundis ta ainult põnevust. Kuumus temas oli sama joovastav kui mehe silmad.

„Kui kauaks te siia jääte?” küsis Max sügava häälega, mis mattus meremühasse.

„Kolmeks nädalaks,” vastas Janine. „Ja teie?”

„Ma ei tea.” Max jäi seisma, silmitses merd ja surus käed püksitasku. „Ma tulin siia hetkelise aje sunnil.”

Janine võttis liivalt katkise teokarbi, sõrmitses seda hetke ja heitis lähenevasse lainesse. „Kas teid ootab kodus midagi pakilist?”

Max vaatas teda ja naeratas. Naisel oli tõepoolest veetlev suu. „Mitte midagi erilist.”

„Siis on tore,” ütles Janine merd silmitsedes. „Minul oli tükk tegemist, et bossilt kolme vaba nädalat saada.”

„Kus te töötate?”

Janine vaatas mehe poole ja lükkas näolt juuksed, mis tuul oli silmile puhunud. „Ma olen lilleseadja. Aga teie?”

„Ma teen ühte kui teist. Natuke seda.” Ta lükkas Janine'i juuksesalgu kõrva taha.

„Noh, see on küll väga ebamäärane vastus.”

„Kas te tõesti soovite praegu tööst rääkida?”

„Ega vist,” arvas Janine. „Aga öelge vähemalt seda, et te pole juveelivaras või midagi taolist?”

Max hakkas kõlavalt naerma.

„Ei,” ütles ta. „Ma pole varas. Lihtsalt ärimees.”

„On hullemaid,” ütles Janine, mõeldes John Prentissile, kes oli valelik ja varas.

„Aga kas tööst rääkimine pole sama mis nime ütlemine?” küsis Max.

„Ei ole. Töö on üldnimi. Nimi on isikupärane.”

„Ah siis säärane reegel.”